

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Kirkegaarden i Sobradise

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 260. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893710279504/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Jeg Ordspil lider ei, og til en anden
Jeg vendte mig og saae:

†
Her er da Manden,
Som alle Poster fik, een efter anden,
Men ingen fandt, som passede ham ret,
Og derfor alle, fra Kareibag-Standen
Til den, hvort han lod sin egen Dogn forgylde,
Forvalted slet,
Her er han da, som Staten ønskede det,
Omskuder paa sin rette Hyde!

Vel langt! men videre:

†
Staae stille! læs og stielo!
Den Helt, som ligger her, var stor i mange Krige,
Og det, som mere er, i Fredstid stor tillige,
En Ære for vor Jord, en Vellyst for sit Rige,
Kort sagt, i eet og alt aldeles uden Lige —
Som alle Tidender og dette dig kan sige —
Thi han har dem og dette skrevet sige.

Jeg studsed', gislettede, hvem kan dog dette være?
Af fyrster kender jeg kun een,
Som skriver rigtig nok af Omsorg for sin Ære
Uviser selv — men han har ingen Steen —
Det maae dog være saadan een —
Men, hvem det ogsaa være eller ikke,
Slig Gravskrift maae nødvendig stæde hver,
Som søler hvad Respect man fyrster skyldig er —
Saa tænkte jeg — og vendte mine Blikke

(Med en fortrydelse, som den begriber ei,
 Der ikke har en Urefrygt som jeg
 for alt hvad heligt er) fra denne Pasquinade,
 Som aldrig skulde smittet disse Blade,
 Hvis den ei havde givet mig saa god
 En Leilighed, at tvre derimod —
 I det jeg vilde gaae, det just sig hændte,
 At Diel, i det samme jeg det vendte,
 faldt paa en Steen in folio,
 Der gjerne kunde gaae for to;
 Jeg fandt, den gik for fleer, og vilde neppe troe
 Mit eget Syn, i det jeg læste:

†

Kiære!

Her ligge tre og tyve Konger her,
 Der jir' og tyvende er end i vente,
 for at faae udgiort een, som heel fortiente
 En Gravstint, der det plette Rium var værd.

Nei, raabte jeg, det lænner, paa min Dre!
 Umagen ei at læse fleer
 Af disse Stenes Inscriptioner!
 Der skaanes ingen fra Cathedrer indtil Throner!
 Den Uforskammenhed gaaer alt for vidt —
 Istedet for af dette Krimskrams mere
 At copiere,
 Jeg af min Komme tog et Stykke Kridt,
 Og for at hevne mig med bitter Latter
 Paa disse Epitaphiers Forfatter,
 Skrev paa en Steen, hvor ellers intet stod,
 Hans egen Gravstint: